

53503

*Spodnja Gorica
Ljubljana
1904.*

ТАЦЈА

= 12 =

Mesalina. ==

Burka v enem dejanju.

«Goriška Tiskarna» A. Gabršček. == == ==

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček

v Gorici

==== priporoča sledeče zvezke ====

TALIJE:

- I. zvezek: Pri puščavniku. Veseloigra v enem dejanju. — (4 moške, 3 ženske osebe.)
- II. „ : Bratranec. Burka v enem dejanju. — (2 moški, 3 ženske osebe.)
- III. „ : Starinarica. Veseloigra v enem dejanju. — (3 moške, 4 ženske osebe.)
- IV. „ : Medved snubač. Veseloigra v enem dejanju. — (3 moške, 1 ženska oseba.)
- V. „ : Doktor Hribar. Veseloigra v enem dejanju. — (5 možkih, 3 ženske osebe.)
- VI. „ : Dobrodošli! Kdaj pojdete domu? Veseloigra v enem dejanju. — (2 moški, 2 ženski osebi.)
- VII „ : Putifarka. Burka v enem dejanju. — (3 moške, 2 ženski osebi.)
- VIII. „ : Čitalnica pri branjevki. Burka v enem dejanju. — (2 moški, 5 ženskih oseb.)

(Nadaljevanje na tretji strani platnic.)

53503

Št. 12.

TAČJA

Zbirka gledaliških iger.

Ureja

Fran Govékar o o o o o

V GORICI 1903.

Tiska in zalaga »Goriška Tiskarna« A. Gabršček.

Mesalina.

Veseloigra v enem dejanju.

Poslovenil A. BENKOVIČ.

Im = 030002441

Osebe:

EDVARD BOJAN, profesor,
FRIDA, njegova žena,
ROŽIČ, trgovec in agent,
AVRELIJA, njegova žena,
BLEDIČNIK, suplent,
ROZINA, hišna pri Bojanu.

Godi se pri Bojanu.

Lepa, meščanski opravljena soba pri Bojanu.

PRVI PRIZOR.

Frida. Bojan.

Bojan (vstopi od leve strani s palico in klobukom, pripravljen za izhod, gre k Fridi, ki z ročnim delom sedi na desni pri oknu ter se kuja.) **Z Bogom, srček moj. Le ne kujaj se! Kmalu bom zopet tu. Samo v »Narodno kavarno« grem za trenotek. Moji tovariši imajo tam o nečem dogovor, — izogniti se jim ne morem. Bodi torej pridna! Z Bogom.** (Potrka jo po licu ter odide skozi sredo.)

DRUGI PRIZOR.

Frida (sama; zdihujé.) Vedno sama, vedno sama! Ako ga ne kliče služba, ga imajo tovariši med sabo; zame pa ne ostane niti trenotka. (Nekdo pozvoni.) Kdo pa zvoní? — (Odide skozi sredo ter takoj zopet vstopi.) Hvala Bogu, nova hišna je prišla. (Sede zopet na desno.) Prejšnja je nakrat zbolela ter je morala domov.

TRETJI PRIZOR.

Frida. Rozina (skozi sredo.)

Rozina. Gospa profesorica, rada bi videla, da bi pred vsem drugim mogla imeti čast, biti predstavljena gospodu profesorju.

Frida (čudé se vstane.) Predstavljati se pri poslih pač ni v navadi.

Rozina. Jaz se predstavljam zmeraj.

Frida. Tako? No, kadar pride moj mož domov, ustrežem vaši želji. (Zvonjenje na sredi.) Pozvonilo je. Bodite tako prijazni in odprite.

Rozina (z rameni zmigaje odide skozi sredo.)

ČETRTI PRIZOR.

Frida. Avrelija.

Frida (sama.) No, ta je prava! Take dekle se že naprej veselim.

Avrelija (katero Rozina spusti v sobo skozi sredo; zgovorna žena.) Dober dan, gospa profesorica. Oprostite, ako vas motim, jaz sem soproga trgovca Rožiča.

Frida. Ah, ljubezniva gospa, ki nam je prepustila svoje stanovanje? Prosim, sedite tu sem ... (Sedeta na zofo.)

Avrelija. Hvala! Prijazni ste.

Frida. Jaz sem svojemu možu že bridko očitala, kako vas je mogel pregnati iz vašega stanovanja. A bil je tako nepričakovano poklican na tukajšnjo gimnazijo — najina selitev se je morala vršiti v taki naglici —

Avrelija. O, prosim, gospa profesorica, zaradi tega naj vas vest prav nič ne peče. Vse se je zgodilo dosti bolj nedolžno, kakor mislite. Sicer pa ni nič takega, stanovati eno nadstropje više, da je le vašemu gospodu soprogu všeč. Pa kako vam ugaja v našem mestu?

Frida. Dobro. No, upam, da bo še vse boljše.

Avrelija. Kaj? Torej niste zadovoljni?

Frida. Mesto ima mnogo lepega in dobrega, a čutim se tukaj osamljeno. V našem domačem kraju je bil moj mož več doma in ničesar ni storil brez mene; odkar pa sva tukaj, me — kako bi rekla — no, nekako zanemarja. Preveč posla ima!

Avrelija. Dà, dà, velika mesta in njih brezštevilne izkušnje. Po tem se značaj najbolj spozna. Verjemite mi, možje so sploh le v sili solidni, kadar pa pride izkušnja,

pa radi na vse pozabijo in — hajdi! — so že skočili preko ojnje!

Frida. O svojem možu ne morem misliti ravno najslabšega —

Avrelija. No, no, saj ne govorim o vašem gospodu soprogu. A paziti treba, da ne boste nepripravljeni, ako pridete kaki reči na sled.

Frida. Ah, ne bojim se! Moj mož je preveč miren —

Avrelija. O, verjamem — verjamem! Toda vam se niti ne sanja, kakšne grehe skrivajo moški včasih za svojo navidezno mirnostjo in nedolžnostjo. Žene moramo paziti na nje, kakor biriči na tatove!

Frida (plašno.) To bi bilo grozno, ako bi moj mož hodil po krivih potih! Kam gre, mi vedno pove, s sabo pa me seveda ne vzame. Enkrat ga kliče njegov poklic, drugič pravi, da mora iti v družbo, ki ni pripravna za ženske, ker je zabava preveč domača...

Avrelija. Domača! Haha! Tu jo imate! No, o lepih rečeh morajo govoriti!

Frida (plašno.) Da, tudi meni ni to všeč in mislila sem tudi že na sredstva, kako bi zadrževala svojega moža bolj pri domu.

A v r e l i j a. Ali ni gospod soproog prav nič ljubosumen?

F r i d a. Za to nima vzroka.

A v r e l i j a. In vidite, to je napaka, gospa!

F r i d a (preplašena.) Napaka?

A v r e l i j a. O prosim! Ne smete me napačno umeti, ne, ne, a malo koketnosti je večkrat potrebno. To sem izkusila pri svojem možu. Kaj mi je ta že dal doživeti, tega vam ne bom pravila. Tudi on me je zanemarjal. O, pa še kako! Jaz pa sem si znala pomagati! Ne verjamete mi, kakšen uspeh sem imela potem pri njem, ako sem bila na videz z njegovimi prijatelji malo bolj prijazna! Najrajši bi bil vse po vrsti podavil.

F r i d a. To je grozno.

A v r e l i j a. Dà, dà — a v tem sem pozabila, zakaj sem prav za prav prišla. Hotela sem namreč vprašati, ali je pri vas pismo-noša v zmoti oddal kako moje pismo? Ker smo tako naglo menjali stanovanje, bi bilo to prav lahko.

F r i d a. Obžalujem, ne.

A v r e l i j a. Ves teden že pričakujem pismo svojega odsotnega moža. Kadar se vrne, se ne bo mogel spoznati.

Frida (začudena.) Ali še nič ne ve, da ste menjali stanovanje?

Avrelija. Prav nič.

Frida. A vi bi morali imeti za to vendar njegovo dovoljenje. Ali ne?

Avrelija. Dovoljenje! Ne, draga moja, tega ne smemo pustiti, da bi imel mož tako oblast nad nami! Kar stori žena, to mora biti možu všeč. A možu bi bila vendar rada sporočila, kje odslej stanujemo. Toda ne vem, kje zdaj biva. Družabnik je namreč mojega očeta ter oskrbuje zunanjo kupčijo, to je potovanje, in žalibog, se takrat počuti najbolje, kadar ne vem, kje je.

Frida. Res obžalovanja ste vredni.

Avrelija. Dà, dà, je že tako; — a predolgo vas že nadlegujem. (Vstane. Frida tudi.) Oprostite, in ako bi morda moj mož poprašal pri vas, bodite tako prijazni in ga pošljite gori.

Frida. Prav rada. Kmalu me zopet obiščite! (Spremi Avrelijo do srednjih vrat.) Z Bogom, gospa!

Avrelija. Bodem tako svobodna. Priporočam se. (Z mnogimi pokloni odide skozi sredo.)

PETI PRIZOR.

Frida (sama.) Njen jezik bi človeka umoril — a njeni svèti niso tako slabi. Pa je res zelo dolgočasno, ako mož ne pozna ljubosumnosti. Človek se zdi sam sebi, kakor bi bil postranska stvar! Nobene veljave nimam več! In to ni prav in se mora izpremeniti. Da, moj mož mora postati ljubosumen! A kakó? (Se gleda v zrcalu.)

ŠESTI PRIZOR.

Prejšnja. Rozina,

Rozina (oznanja skozi sredo.) Gospod suplent Bledičnik.

Frida (začudena.) Bledičnik? K meni? (Zase.) To je tisti čudni suplent, grozen sovražnik ženstva, o katerem mi je mož že večkrat pripovedoval! Ali naj bi ga pustila noter? — Kaj mi je prišlo na misel! Ko bi ga malo zmešala, da zbudim v svojem možu ljubosumnost! Kaj pa, če bi moj mož spoznal zvijačo in me zasmehoval? Vsejedno! (Glasno Rozini.) Naj gospod vstopi!

Rozina. (Odide skozi sredo.)

Frida. Svojemu možu moram pokazati nevarnost, kateri sem izpostavljena, ako me zanemarja. Dà, dà, privezati ga moram nase!

SEDMI PRIZOR

Bledičnik (od desne) Frida.

Bledičnik (plašna, bolehná oseba, govori s povešenimi očmi. Rozina ga spusti noter skozi sredo.) Ponižen sluga. Z obžalovanjem sem izvedel, da je vaš gospod sprog z doma.

Frida (zase.) Moj Bog! Ta ni nevaren!

Bledičnik. Ali bi smel prositi, da bi mi povedali, kje ga dobim?

Frida. V »Narodni kavarni.«

Bledičnik. Hvala. (Hoče oditi.)

Frida. Ako imate kaj naročiti — jaz rada —

Bledičnik (kratko.) Hvala. Z vašim gospodom sprogom moram osebno govoriti, tiče se nekega znanstvenega vprašanja.

Frida (zase.) Gledati moram, da ga obdržim. (Glasno.) Ali bi ne hoteli trenotek počakati? Moj mož se mora vrniti vsak čas.

Bledičnik. Ako dovolite! — Jaz sploh nerad hodim v kavarne.

Frida. Prosim, sédite!

Bledičnik (kratko.) Hvala. (Sede na stol poleg srednjih vrat.)

Frida (zelo ljubezniva.) Prosim, prosim, ne pri vratih. Sédite semkaj, prosim! (Bledičnik stopi bliže ter se prestraši, ko sede v mehki naslonjač pri mizi na levi. Frida sede na zofo ter čaka, da prične govoriti, a razgovor se ne vname. Nekolikokrat jo B. plaho in nezaupno pogleda, potem gleda neprestano v zrak.)

Frida (nepotrpežljivo bobna s prsti, večkrat zeva in zakašlja; zase.) Kako je dolgočasen! — (**Premor.**) — Vi — vi ste suplent?

Bledičnik (kratko.) Dà, gospa. (**Premor.**)

Frida (zase.) Ako naj postane moj mož na tega ljubosumen, moram drugače ravnati. (**Premor.**) Vi ste mojega moža intimen prijatelj?

Bledičnik (kratko.) Dà, gospa. (**Premor.**)

Frida. Jaz tu v tujem mestu prav živo pogrešam prijateljstva — čutim se tako samo —

Bledičnik (kratko.) Jaz tudi.

Frida (se nakloni proti njemu.) Potem bi pa lahko midva postala prijatelja.

Bledičnik (braneč se.) Jaz načeloma ne sklepam prijateljstva z ženskami.

Frida. O, potem oprostite! (Na stran.) S tem čudakom ni prav nič začeti! — (Premor; glasno.) Pa mi povejte kaj novega, gospod suplent!

Bledičnik (kratko.) Ne vem ničesar, gospa!

Frida (preudarja.) A slišite gosp., suplent! Vi ste filozof — psiholog! Kako na primer mislite o — ljubezni?

Bledičnik (preplašen plane s svojega sedeža ter nezaupno pogleda Frido.) Takozvana ljubezen je le produkt medsebojne psihične in fizične sebičnosti. Pojav fizioloških procesov. (Zopet sede.)

Frida. Vi torej obsojate ljubezen? (Skriva svoje veselje.)

Bledičnik (kakor prej.) Jaz je ne poznam.

Frida. Ali mi nočete pojasniti svojega stališča?

Bledičnik. S to stvarjo se še nisem strokovno pečal.

Frida. Nikdar še niste občutili koprnenja po ljubezni?

Bledičnik (z mržnjo.) Po osebni — nikdar!

Frida. Ali ni ljubézen največja sreča svetá?

Bledičnik (pobožno.) Malokdaj! Navadno je vir pogubljenja in propasti!

Frida (smeje se, zase.) Grozen človek! (Glasno.) Kakor kaže, je vzroka vaši mržnji iskati drugje. Jaz mislim — (s poudarkom.) da ste bili v ljubezni — že enkrat zelo nesrečni!

Bledičnik (plane po koncu.) Vi se motite, gospa! (Zopet sede.)

Frida. Ne, ne, jaz vas vidim skozi in skozi. Vi ste ljubili — a ljubezen se vam ni vračala.

Bledičnik (kakor prej.) Neumnost!

Frida (veseleč se nadaljuje.) Ne obupajte zaradi tega. (Na videz ginjena.) Vi lahko enkrat — dvakrat nesrečno ljubite — (Primakne se mu.)

Bledičnik (se plaho umakne, zase.) Svoje mreže mi nastavlja.

Frida (nadaljuje.) A tretjič — (Se mu zopet primakne.) Tretjič — (Primakne se tik njega.)

Bledičnik (plaho plane kvišku, vstane.) Gospa, nehajte vendar! (Zase.) Prava Mesalina!

Frida (tudi vstane, s pretirano koprnečim pogledom.) Kako krasne oči imate! (Prime ga za roko.)

Bledičnik (skrije roke na hrbtu in zastoka; zase.) Kadar ti grozi izkušnjava —

Frida (veselo nadaljuje.) Vaše resne študije so vas odtujile svetu, a vi ste tudi človek! — (Stopi bliže k njemu, on se jej umakne.) — Gledali boste okrog sebe — (vzdihne.) In vaše srce — vaše srce —

Bledičnik (strahoma zase.) Poberi se od mene, izkušnjava!

Frida (stopi prav pred njega ter vzdihne.) Ah!

Bledičnik (hoče se jej še naprej ogniti, a je stolu pri mizi prišel preblizu ter izpotaknivši se, sede nanj, preplašen.) Pomagajte! (pohiti k izhodu; razburjen.) Gorjé vam, Mesalina! Že odprem oči vašemu možu! Sram vas bodi! (S pretečimi pogledi in jeznim vedenjem odide skozi sredo.)

OSMI RRIZOR.

Frida. Potem. **Rozina.**

Frida. (sama, se na ves glas smeje.) Hahaha! — **Mesalina!** — Hahaha! — zatoži me — poizkus se mi posreči! Hahaha!

Rozina (nastopi skozi sredo ter oddá na krožniku biljet.)

Frida. Kaj je to ? (Bere.) »Rozina Mavričeva — Zmagoslav Kopač — priporočata se kot poročenca.« Lepa imena ! To naznanjate meni ?

Rozina. Dà, da boste vedeli, da imate pred sabo nevesto.

Frida (čudeč se.) No, tega pa še ne ! — Precej pogledam v »Olikanem Slovenci«, kaj mi je sedaj storiti ! (Smeje se.) Čudna ženska ! (Odide na desno.)

DEVETI PRIZOR.

Rozina. Potem Rôžič.

Rozina (sama.) Ta profesorica pa nima res nobene manire. Smeje se, mesto da bi mi čestitala ! Grozni ljudje !

Rôžič (vstopi skozi sredo, klobuk po strani, nosi v roki kovčeg ter kaže s svojim zadovoljnim smehljanjem in nestalno hojo, da je malo pijan, a brez robatega pretiranja.) Dober dan ! — Vse se mi zdi tako izpremenjeno — ako bi ne vedel, da tu stanujem, bi skoraj ne verjel. Hihhi. Moje »hude ure« tudi še ni videti ? Hihhi !

Rozina (začudena gleda, uprè roki v bok.) Kdo pa je vaša huda ura ?

Rôžič (vedno vesel.) Moja žena, hahaha!
Moja Avrelija!

Rozina. Kdo pa ste vi?

Rôžič. To vam nič ni mari. Hihih! A
vi — vi prijetna stvarica, hihih. — (Bliža se
jej.) Vi ste gotovo naša nova hišna? Hihih.

Rozina (iznenadena zase.) Ta človek je
torej moj gospodar!

Rôžič (vščipne jo v lice.) Hihih! Čedna
stvarica!

Rozina (huda.) Kaj pa mislite!

Rôžič (odskoči.) No — hihih — punica
imej pamet! — jaz — jaz imam danes —
majhno opico. Hihih! (Jo lovi.)

Rozina. Ali vas ni sram? (Beži.)

Rôžič Le ne kregati se — hihih — na
svetu ni prijetnejšega, kot taka majhna opica.
(Se ustavita.) Ko sem došel z vlakom — sem našel
na kolodvoru starega prijatelja, s tem sva
udušila par steklenic — hihih — pri tem
pa sem ujel to malo, veselo opico. Hihih.
(Hoče jo poljubiti na lice.)

Rozina (braneč se.) Pustite me, če ne
zakričim, da bo slišala vaša gospa!

Rôžič (jej zatisne z roko usta.) Za božjo voljo, pustite staro škatljo na miru! Hihih.

Rozina. Kaj?!

Rôžič. Hihih! Če Ksantipa zapazi, da imam opico, potem bo pravi pekel. Hihih. Zdaj me ne sme videti. Kar tiho bodiva! Hihih. Najprej moram tu notri (pokaže na levo) svojo opico malo prespati. Hihih. (Opoteka se k vratom na levi.) Z Bogom, srček! Hihih! — (Rozini meče z roko poljube.) Le veseli bodimo — hihih — le veseli. Hihih! Servus, dušica!

DESETI PRIZOR.

Rozina. Potem. Frida.

Rozina (sama, vznemirjena.) Ti grešnik stari! To je škandal! (Hoče skozi vrata na desni.)

Frida (nastopi od desne.) Kdo je bil tu? S kom ste govorili!

Rozina. Z vašim gospodom sprogom.

Frida (čudeč se.) Z mojim sprogom? Kje pa je?

Rozina (pokaže na levo.) Tam-le. Pravi, da hoče najprej prespati »svojo malo, veselo opico.«

Frida. Ali se vam sanja?

Rozina. Prosim, prepričajte se sami.

Frida (nemirna.) Da bi bil moj mož vinjen?

Rozina (zbadljivo.) Mogoče je to samó učena pijanost.

Frida (bolj zase.) Da bi moj mož šel k počitku, ne da bi me pozdravil?

Rozina. Ko sem vas hotela poklicati, rekel je, naj staro škatljo pustim pri miru.

Frida (huda.) Vi se drznete —!

Rozina. Gospod profesor je rekel tako. Ko je prišel, je govoril o dragi svoji »hudi uri«, in s tem je mislil vas. Ko se je tja-le opotekal, dejal je, da mu delate pekel, kadar ima opico.

Frida (jokaje sede na stol na desni.) To je preveč!

Rozina. Dà, zato vam moram službo odpovedati. Rajši stradam, kakor da bi gospod profesor letal za mano in me ščipal!

Frida. Kaj pravite? Ščipal?

Rozina. Dà. Hotel me je celó poljubiti!

Frida. O, Edvard, kako globoko si padel!
(Vstane.) Pisala bom materi. (Odide na desno.)

ENAJSTI PRIZOR.

Rozina. Potem Bojan.

Rozina (sama.) Sedaj mu navije uro
— starcu! Hihhi!

Bojan (razburjen skozi sredo; kratko.) Dober
dan. Vi ste nova hišna?

Rozina (ga čudeč se gleda.) Kdo pa ste vi?

Bojan. Profesor Bojan.

Rozina (čudeč se.) Kdo?

Bojan (nevoljno.) Profesor Edvard Bojan,
ali razumete?

Rozina. Ah, vi ste gotovo brat našega
gospoda profesorja.

Bojan (nevoljen.) Ne, jaz sem vaš gospod
profesor sam.

Rozina (osupla.) Vi ste — ?

Bojan (osorno.) Kje je moja soproga?

Rozina (osupla.) Soproga? (Preplašena
zase.) Zdaj razmem; ta ženska ima kar dva
moža. (Z rokama vijoča odide skozi sredo.) Škandal!

DVANAJSTI PRIZOR.

Bojan. Frida.

Bojan (potrka močno na vrata na desni ter potem na levi, razburjen hodi sëm ter tja.) Frida!

Frida (stopi ven, se malo ustraši ter Bojana zaničljivo pogleda.)

Bojan (gre mimo nje na desno ter večkrat ježno zakašlja, slednjič obstane malo oddaljen pred Frido.) No?

Frida (zaničljivo.) No? Je-li »opica« že prespana? To je šlo naglo.

Bojan (jezen.) Kdo ima opico?

Frida. Kdo ima pravico, žaliti svojo ženo pred tretjo osebo?

Bojan. Jaz svojo ženo razžalil? Kje? Kdaj?

Frida. Ni treba nič tajiti! Sram te bodi! (Zakliče skozi srednja vrata.) Rozina!

TRINAJSTI PRIZOR.

Prejšnja. Rozina (plašno vstopi skozi sredo.)

Frida. Ali me je ta gospod imenoval hudo uro ali ne?

Rozina (vstopi v sredo.) Ne.

Frida (osupla.) A staro škatljo?

Rozina. Ne.

Frida (še bolj osupla.) Ali vas ni ščipal?

Rozina. Ne.

Frida (jezna Rozini.) Torej ste me nalagali?

Rozina. Ne.

Frida. Kdo pa je bil potem?

Rozina (tiho.) Oni drugi.

Bojan (jezno stopi proti Rozini.) Kdo? Govorite, ali —!

Rozina (se prestraši ter kričeč odleti.) Oni drugi. (Odide skozi sredo.)

ŠTIRNAJSTI PRIZOR.

Bojan, na desni Frida.

Frida. To mi je uganka.

Bojan (rezko.) Dobro znaš s svojo hišno igrati komedijo, da me odvrneš od glavne stvari.

Frida ponosno.) Od katere glavne stvari?

Bojan. Samo eno besedico ti rečem: Mesalina!

Frida (na tihem smejoč se, zase.) Ah, Mesalina! Hahaha!

Bojan. Nesramnica, ti se še smeješ? Ali se ne boš niti branila?

Frida (ponosno.) Ne!

Bojan. Kakor hočeš! Ne bahaj se več s svojo čednostjo! Kazen ne izostane!

Frida. Veliko vprašanje je, kdo je bolj vreden kazni: uboga, zanemarjena žena, ali pa mož, ki goni svojo ženo na kriva pota, ker jo brezobzirno zanemarja.

Bojan. Neumljivo mi je, kakó more žensko zanimati taka karikatura, kakoršen je Bledičnik.

Frida. V prihodnje bom izkušala pokazati boljši okus.

Bojan, Molči! Ah, ne poznam te več!

Frida (smeje se.) Dragi Edvard, saj je bilo vse le šala!

Bojan (jezen.) Šala? Človek mora biti že navajen greha, ako ga ima za šalo.

Frida (ponosno.) Dokaži mi krivdo!

PETNAJSTI PRIZOR.

Prejšnja. Rožič.

Rožič (pokaže se golorok v vratih na levi; nevšečno.) Kak vrišč pa delate tu?

Bojan (preplašen.) Kdo je to? (Ker Frida od strahu ne more izpregovoriti, udari z ного ob tla.) Kdo je to?

Frida (tresoč se.) Ne vem.

Bojan (rezko.) Ti ne veš? Hahaha! (Stopi v sredo, Rožiču, ki je osupel pristopil.) Ne ganite se z mesta! Zapeljivec! Vi se boste streljali z mano! Pri tej priči! Po orožje grem! (Odide na desno.)

ŠESTNAJSTI PRIZOR.

Frida na desni. Rožič.

Rožič (osupel.) Ali spim, ali sem v norišnici?

Frida. Kaj iščete tu?

Rožič. Kaj pa vi iščete tu?

Frida. Jaz stanujem tu.

Rožič. Jaz tudi.

Frida. Kdo pa ste vi?

Rožič. Trgovec Rožič.

Frida. Kdo? Gospod Rožič? (Se zasmеje.)
Hahaha! Zdaj je zastavica rešena!

SEDEMNAJSTI PRIZOR.

Prejšnja. Avrelija. Potem Bojan.

Avrelija (veselo vznemirjena skozi sredo.)
Ah! Res je! Tukaj je! (Stopi v sredo.) Oj Štefan, oj ti sladki moj Štefanček! (Objame Rožiča.)

Frida. Le pomislite, vaš soprog je zašel v najino spalnico in me spravil v največjo zadrego!

Avrelija } zajedno.) Ah!

Rožič } osupla.) Kaj? Vaša spalnica?

Bojan (od desne, z dvema samokresoma, razburjen.) Takó! Tu je orožje! Jeden izmed naju mora biti mrtev!

Frida. Dragi Edvard, prosim te —

Bojan. Ne besedice!

Avrelija (Rožiču.) Moj Bog, kaj pa se bo godilo tu?

Rožič (plašno.) Ustreliti me hoče!

Frida (obupno Avreliji.) To so nasledki vaših svètov, gospa.

Bojan (strogo, opazujoč.) Kakšnih svetov?

Frida (osramočena.) Da naj na videz koketiram, da te bolj navežem nase.

Bojan (veselo začuden.) Kako? Kdo pa je ta gospod?

Avrelija. Moj možiček, ki še ne ve, da ne stanujeva več tukaj.

Rožič (začuden.) Ne več tukaj?

Avrelija. Ne, najino stanovanje je že en teden eno nadstropje više. (Pokaže v strop.)

Rožič. Kapa kosmata! Jaz pa tukaj spim! Pa golorok tu stojim! (Stopi med Frido in Avrelijo.) Gospod, bodite tako prijazni, ustrelite me, zaslužil sem! Vsega je kriva moja opica!

Frida. Razžaljena sem, da si mi pripisoval tako slab okus! Oh, Bledičnik — ta tepec! — ta strahotepec! Hahaha!

Bojan (stopi med Frido in Rožiča ter zadnjemu dá roko.) Oprostite mi, gospod, bodiva si prijatelja. Vsi smo se motili. — Ti pa, ljuba ženka — (podá Fridi obe roki) si me sicer osramotila, toda tvoj poizkus je bil zeló nevaren — čuvaj se pred ponavljanjem! Vsi možki niso Bledičniki! To pot pa si dosegla

svoj namen : Odslej se ne bom nikjer čutil več tako srečnega, kot na tvoji strani. (Objame jo.)

A vrelija (Rožiču.) Tega mi pa ti še nikdar nisi rekel.

R o ž i č. Saj ni treba vsake reči posnemati. Pojdi, jaz sem strašansko zaspan! (Jo prime pod pazduho.) Moja opica je čimdalje večja! Oh! (Odideta.)

(Zastor pade.)

„Goriška Tiskarna“ ° ° °

° ° A. Gabršček v Gorici

priporoča sledeče zvezke

TALIJE:

I. knjiga:

Pri puščavniku.

Veseloigra v enem dejanju. — 7 oseb.

II. knjiga:

Bratranec.

Burka v enem dejanju. — 5 oseb.

III. knjiga :

Starinarica.

Veseloigra v enem dejanju. — 7 oseb.

IV. knjiga :

Medved snubač.

Veseloigra v enem dejanju. — 4 osebe.

V. knjiga :

Doktor Hribar.

Veseloigra v enem dejanju. — 8 oseb.

VI. knjiga :

Dobrodošli ! o o o o o

Kdaj pojedete domu ?

Veseloigra v enem dejanju. — 4 osebe.

VII. knjiga :

Putifarka.

Burka v enem dejanju. — 5 oseb.

VIII. knjiga :

Čitalnica pri branjevki.

Burka v enem dejanju. — 5 oseb.

IX. knjiga :

Idealna tašča.

Veseloigra v enem dejanju. — 4 osebe.

X. knjiga :

Eno uro doktor.

Burka v enem dejanju. — 9 oseb.

XI. knjiga :

Dve tašči.

Veseloigra v enem dejanju. — 7 oseb.

XII. knjiga :

Mesalina.

Veseloigra v enem dejanju. — 6 oseb.

Vsak posamezen zvezek stane 40 vin.,
po pošti 5 vin. več.

- IX. zvezek: Idealna tašča. Veseloigra v enem dejanju. — (1 možka, 3 ženske osebe.)
- X. « : Eno uro doktor. Burka v enem dejanju. — (6 možkih, 3 ženske osebe.)
- XI. « : Dve tašči. Veseloigra v enem dejanju. — (4 možke, 3 ženske osebe.)
- XII. « : Mesalina. Veseloigra v enem dejanju. — (3 možke, 3 ženske osebe.)

Vsak posamezen zvezek stane 40 vin.,
po pošti 5 vin. več.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COB155

00000076045

